

התעוררות הציבור והתחלפות הממשלה

זים שונים (וממילא — אף היחסים שבינה לבין ערבי-הסעודית — עיראק — ענין כוויית! — ופרס, ובין אלו לבין עצמן). יתכן כי נרמזת כאן גם גישה חדשה של בריטניה למעמדה בעדן גופה — וגם ב„שחיה-החסות“ של עדן, שבמערבם מנסה היא להקים „פד-רציה על-יסוד שלטון-עצמי“ של הנסיכויות והשייכויות הזעירות; וממילא — גם אל יחסיה הצפויים עם תימן. אך מעל-לכל נראה, שהחלטה על הקמת פיקוד אזורי בריטי אחיד בעדן (שכן מעתה תהיה גם מפקדת-הצבא נתונה שם למרותו של מפקד „בין-זרועי“ אחיד) משקפת גישה מסוימת לתפקידיהם הבטחוניים-מדיניים לעתיד של הכוחות הבריטיים, בשני „מפרצי“ הצפון-מערביים (ים-סוף — והמפרץ הפרסי) של האוקיינוס-ההודי, ובשטחים שביניהם וסביבם. רמז לאופיה של גישה זו מצוי, בעובדה כי יהיה גם כאן המצביא-האחיד המפקד-הראשי האזורי של חיל-האוויר המלכותי. ניתן להניח כי לפי התפיסה הבריטית החדשה יהיו אלה תפקידי דים מוגבלים-יחסית — ויתכן, מושתתים על ההנחה של שיתוף עם כוחות „אמפיביים“ או „טרי-פיביים“ אמריקניים, במקרים של התפתחות מקיפה או המורה יותר.

כוחם על הקרקע. מורכבים יותר השינויים שחלו עתה במבנה הפיקודים במזרח-התיכון. העיקרי שבשינויים אלה הגו פירוקה של מפקדת הכוחות-המזרחיים הבריטיים במזרח-התיכון, אשר מקום-מושבה היה בקפריסין. הנימוק: „אין עוד מסגרת-ארגון זו הולמת את הצרכים והמגמות הבריטיים ביס-התיכון ובמזרח-התיכון, במסגרת שנסתנה“. אחת המסיבות האלה היא בודאי הקטנת כוחות-היבשה שיחגרו בקפריסין — אך ניתן להניח כי יש כאן נגיעה גם לגורמים, הקשורים במערך הכללי של כוחות-הצבא האווירי ביס-התיכון, כולל מערב, ואף ב„מפקדת-דרום-אירופה“ של נאט"ו. כל הכוחות הבריטיים שיימצאו בקפריסין יהיו כפופים למפקדו של חיל-האוויר-המלכותי שם. בצדו האחר של „מיצר-סואץ“, בשער-הדרום של ים-סוף ועל סף האוקיינוס-ההודי — בעדן — חלה ג"כ תמורה מענינת. מפקדת הצבא המלכותי במפרץ-הפרסי ובצפון-מערב האוקיינוס-ההודי, שנמצאה עד כה באיי-בחרין — עוברת עתה לעדן. יתכן כי ישנו כאן ביטוי לשינוי כלשהו בגישתה של בריטניה אל מעמדה ונוהגיה לעתיד בנסיכויות-ערב הקטנות במפרץ הפרסי, הקשורות אתה בחור

בחדש מרס ש.ז. הופיע „ספר-לבחן“ בריטי חדש בשאלות הגנה. בעקבות המגמות שנקבעו בו ננקטו צעדים לשינוי מבנה ארגונו של הפיקוד על הכוחות הבריטיים באותם אזורים מרוחקים עיקריים אשר בריטניה ריאתה עדיין הכרח להחזיק בהם חילות-מצב, או „עתודות-אזוריות“, מסוימים. אזורים אלה הם: דרום-מזרחה של אסיה (כולל המזרח-הרחוק) — והמזרח-התיכון (כולל צפון-מערב האוקיינוס ההודי). המגמה היא — להאחיד את הפיקוד על הורעות השונות בידי מפקדות אזוריות משותפות, ולהשיג חסכון וגמישות מכסימליים.

אחד האותות לתקופה החדשה הוא כי בדרום-מזרח אסיה יעמוד מעתה כלל הכוחות הבריטיים לפיקודו של מפקד חיל-האוויר שבאזור. דבר זה הגו תוצאה של הסיום המוצלח-למדמי של ההאבקות, בכוחות בריטיים ומלאיים, נגד הגרילה הקומוניסטית (הסינית בעיקרה) שבתוך מלאיה — שעקב כך בא צמצום רב בגייסות-קרקע בריטיים; מצד שני, משקף הוא את הצרכים הנוכחיים של בריטניה באזור, שכל פעולה בו תצטרך להיות מושתתת על הפעלת עתודה אזורית או על מתן חיפוי אזורי להטסת כוחות או להיער-

התעוררות הציבור והתחלפות הממשלה

התעוררות הציבור והתחלפות הממשלה

מנגנון-ההינע המשוני, השילוב במבנם (כפי ששיער כבר ברשימה הנ"ל ב„מערכות“ קט"ו, דצמבר 1958). בין השגי הפיתוח הסובייטיים מציינים: פגז סילוני שטוחו 120 ק"מ; פגז בקוטר התקין של כלי-התותח בן 280 מ"מ (R.G.R. 4331), בעל מנגנון-הינע נוסף רקטי אשר נדלק 19 שניות לאחר שנורה הפגז — והוא נועד לתפעול באמצעות כלי-התותח „K5 (E)“, טנחו 85 ק"מ, משקלו 285 ק"ג; פגז תת-קליברי בן 310 מ"מ, מיוצב-סנפירים, בעל מנגנון-הינע סילוני, תפעולו — באמצעות „K5“ חלק-הקנה, טנחו 160 ק"מ; פגז סילוני בקוטר בלתי-נידוע, למרגמות כבדות, שטנחו מגיע, לפי אותם המקורות, ל-100 ק"מ.

כבר בניסויים הגרמניים משלהי מלחמ"ע השניה (במרגמות הרב-קניות הרקטיות שכוננו „מטילי-ערפל“, ובעוד כלים נסיוניים). אלא שעם הופעתם של סוגי-התמושת הסובייטיים החדשים דומה שקמה, אולי בפעם הראשונה, החוליה החוברת בין כלי-הארטילריה ה„קלאי-סיים“ לבין ענף החימוש החדש, הכולל רק-טות קרקע-קרקע, טילים-מונחים וטילים-בליסטיים כאחד. זה זמן-מה ידוע כי ארה"ב (הן הצבא והן הצבא) וברח"מ עובדות שתיהן לפיתוח פגזים בעלי מנגנון-הינע רקטיים או סילוניים. העי-קרון המשותף לשניים אלה הוא כי הפגזים נורים תחילה מתוך כלי-ידיה קנניים — ורק זמן-מה לאחר צאתם מן הלוע מתחיל פועל

לפי סיכומי העתונות-הצבאית השביצית נראה מצוינים שונים בפרסומים מקצועיים סובייטיים כי הצליחו במאמצים להגביר את טווחיה של הארטילריה ה„מקובלת“ — וזאת באמצע-עים כספיים מוגבלים בלבד, ובלי הגברת משקלם של כלי-הירייה. עצם השימוש במגז-גנוני-הינע „פנימיים“, בקלעי כלי-ידי, אינו בגדר חידוש סנסציוני — וכבר נוסה והצליח לגבי פצצות-מרגמה, מטילים-רקטיים וכדומה. בנדון זה — ראוי לשים לב לציון שניתן בשלהי שנת 1958, ב„מערכות“ חוב'קט"ו, בקשר לפיתוח המרגמה הצרפתית החדשה — והארכת טווחה; כבר אז הודגשו אותן מגמות ותכונות בהן מדובר עתה בידיעות שבעתונות האירופית; ומעידוה נרמז

למטרה זו. אשר לדחף לקריאת ספרות כזו, הרי הענין שנעורר בחניכים על-ידי הצגה והבהרה מחודשים של קטעים שהנם בבחינת „אבן שאין לה הופכין“, יתכן שיעורר בלבם רצון להמשיך ולהתמיד בקריאת חומר ספרותי דומה. הדוגמאות שנבחרו לצורך מאמר זה, נבחרו במתכוון מתוך ספרות מופרת וידועה לכל קורא. אלה הם קטעי ספרות צבאית הנלמדים ברוב בתי-הספר הצבאיים, ואף הכלליים, בארצות אירופה. כן נבחרו הם על-מנת להבהיר מה ניתן עוד לעשות בחומר הנראה לכולנו ברור, מופר וידוע ואשר כבר נתמצה כביכול עד תומו — וכן על-מנת להקל על הקורא ולהמנע מהסברי רקע ומצב נרחבים, אשר היו מסרבילים את כל המאמר ומונעים ראייה ברורה של הנקודה העיקרית. מדוגמאות אלה הושם הדגש על לקחים הניתנים להפקה בעזרת דיבור בלבד. אולם עיקר השימוש בשיטה זו (ובמיוחד — לרמות שעד קורס מ"פ ועד בכלל) מיועד לדוגמאות הדורשות, לצורך הפקת הלקחים, יותר מאשר מלל בלבד (שולחן-חול, דמיים וכיו"ב).

כל עזרי-האימון הנוספים, בהתאם לדרישות המיוחדות המורצות על-ידי כל קטע כזה. כרוזות, תמונות מוקרנות וכיו"ב יהו, ללא ספק, עזר רב. שיטה מוצעת זו איננה מיוחדת להדרכה צבאית ואף אין בה משום חידוש, הרי זו שיטה כללית בחינוך, לפיה עובדים במוסדות חינוך רבים בארץ ובעולם, ואשר הוכיחה את עצמה כיעילה. שכן משתמשת היא במרבית האמצעים החי-נוכיים העומדים לרשותנו ובעזרתם מדרבנת היא את התל-מידים לחחשבה עצמאית. ועוד שני יתרונות גדולים לה, שהנם טובים לגבי כל ספרות מקצועית וחינוכית המוגשת בצורה דומה. המדובר בהקניית שיטות הניתוח של טפסט נקרא, והדחף לקריאה 1911 — שני גורמים ראשונים-במעלה בהתפתחות המחשבתית (מקצועית וכללית) של כל אדם. כל טפסט צבאי המטפל בשחזור קרב, המוצג ומנותח בצורה זו שבה דנתי, נותן בידו של החניך המאזין מפתח ושיטה לניתוח ובידור טפסטים דומים ולהפקה עצמאית של לקחים. שכן, ניתנים בידו הכלים המחשבתיים והרגשיים הדרושים לו

בצולם החמוץ

צמד-אחים ממציאים אמריקניים מציע פתרון לבעיות ההגנה הנ"ט לכוחות מוצנחים: טנק שמשקלו 5 טון, נושא טילים נ"ט וכן מקלע-כבד להגנתו העצמית. מענין במיוחד מצב גופו של הנהג, הדומה לזה של נהג ה"ציפטיין" הבריטי. טנק כזה יהיה מוטס ונישא הליקופטר, ואולי אף מוצנח.

טנק-מוטס
של
המחר?

